

Folkeskolen var ét langt mareridt for Jeppe og hans familie. Bøgerne hang ham ud af halsen, og hans pjækkeri gjorde hans mor syg. I dag ser fremtiden anderledes lys ud, efter at Jeppe er begyndt på en skole, der tager udgangspunkt i hans stærke sider.

I Ole Lund Kirkegaards berømte ungdomsklassiker Gummi Tarzan hader skoledrengen Ivan at gå i skole og synes, det hele er tids-spilde. Han lærer intet og går så grueligt meget igennem, indtil han møder havnearbejderen Ole, der siger: "Alle mennesker er gode til noget. Det gælder bare om at finde ud af, hvad det er."

Men selv om både 16-årige Jeppe og hans forældre, Poul Erik og Anette Frederiksen fra Fjerritslev i Nordjylland, udmærket kender "Gummi Tarzan", måtte de selv så grueligt meget igennem, inden de kunne forholde sig til de vise ord og bruge dem i deres egen tilværelse.

Indtil for et år siden var familiens liv et sandt helvede. Jappes fordi han var godt og grundig træt af skolen og derfor hellere ville være alle andre steder.

Forældrenes, Anette og Poul Erik Frederiksen, fordi de konstant blev bombarderet med ikke særlig flatterende udtalelser om deres søn, som skolen beskrev som doven og ugidelig.

Jeppe havde det svært ved det boglige, han lavede aldrig sine lektier, og vi har været til et hav af forældre-møder, hvor vi altid fik at vide, at Jeppe sagtens kunne, hvis han ville. Han gad bare ikke, fortæller Anette, der er social- og sundhedshjælper.

Vi følte os magtesløse og alene med problemerne. Når vi spurgte hans lærere, hvad vi kunne gøre, var det den samme besked, vi fik. At vi ikke kunne gøre andet end at få Jeppe til at tage sig sammen. Hans evner fejlede in-

Ny projektklasse et er hit for Jeppe:

SLUT MED AT PJÆKKE

16-årige Jeppe Røge Frederiksen fra Frederikshavn i Nordjylland.

Fra at være indesluttet uden tro på sig selv har 16-årige Jeppe udviklet sig til en ung mand med masser af selvtillid, der har mod på fremtiden.

Tekst: HELGE CHRISTENSEN
Foto: LARS HORN

– Vi følte os som verdens dårligste forældre, når vi fik at vide, at Jeppe var doven og ugidelig. Vi troede jo, det var vores skyld, siger Anette.

genting, fortæller Anette og fortsætter eftertænksomt:

– Jeg tror egentlig, at Jappes lærer helst var fri for ham, men det sagde de selvfølgelig ikke til os.

Syg af sønnens pjækkeri

I ottende klasse blev Jappes klasse delt, og Jeppe måtte flytte skole. Og nu begyndte problemerne for alvor at tage til. Anette begyndte at modtage jævnlige opklad fra skolen om, at Jeppe ikke var mødt op.

– Jeg gik hele tiden og havde ondt i maven på mit arbejde, fordi jeg tænkte på, hvornår jeg ville blive ringet op næste gang. Det tog al min energi, fortæller Anette, der

sidste vinter måtte sygemeldes i en periode på grund af stress.

– Det er svært at klare sit arbejde, når al ens energi går med bekymringer, forklarer Anette.

Selv forklarer Jeppe sit pjækkeri på denne måde.

– Jeg fik altid at vide, at jeg ikke duede til noget, og at jeg var doven. Mange gange blev jeg smidt ud af klassen og måtte stå ude på gangen, fordi lærerne mente, jeg forstyrrede undervisningen. Så jeg kunne lige så godt blive hjemme og sidde og spille på computeren, fortæller Jeppe.

Men ikke kun Anette blev syg af disse uholdbare omstændigheder. Jeppe isolerede sig mere og mere, havde altid

I dag er Jeppe i stand til at bruge det, han lærer, i praksis. Blandt andet har han lært, hvordan han holder sin knallert i fin form.

På skolen i Brovst gør man meget ud af at finde ind til elevernes stærke sider. En af Jappes stærke sider har vist sig at være den kreative. Han er begyndt at male og viser her to af sine nyeste værker frem.

ondt i maven og ville ikke tale med sine forældre om problemerne.

– Jeppe blev mere og mere indesluttet og var aldrig glad. Når vi spurgte ham om, hvad der var galt, klappede han helt i. Vi kunne ikke nå ind til ham og følte os som verdens dårligste forældre, fordi vi ikke følte, vi slog til. Vi troede jo på lærerne, når de sagde, at Jeppe aldrig blev til noget, siger Anette.

Redningen

Midt i den værste krise modtog familien en dag en opringing, der gav dem håb om, at der alligevel var en vej ud af problemerne. Opringingen kom fra Jammerbugt Ungdomsskole i Brovst, der havde hørt om familiens trængsler. De foreslog, at Jeppe kunne begynde på skolen, hvor de har en projektklasse for skoletrætte elever, og hvor de lader eleverne arbejde med praktiske opgaver som motorlære og forskellige håndværk, så matematikken og de øvrige skolefag kommer ind ad bagvejen. Jeppe og hans familie sagde straks ja tak til tilbudet. Og det har ingen af dem fortrudt.

– Det er det bedste, der er sket i mit liv. Jeg glæder mig til at komme i skole hver dag. Derrik er helt fantastisk og er lige så meget min ven som

min lærer, siger Jeppe begejstret om sin daglige kontaktlærer på skolen, Derrik Damsgaard.

– Ja, nikker Anette. – Derrik er helt på bølgelængde med de unge mennesker og er ikke bange for at bruge sin fritid sammen med dem. Vi har meget at takke ham for.

Efter sommerferien skal Jeppe begynde på Produktionskolen Kongshøjgaard i Farsø, hvor han det næste års tid får lov at snuse lidt til tømrer-, murer- og smedefaget, inden han tager stilling til, hvilken uddannelse han er mest stemt for.

– Det bliver helt sikkert noget, hvor jeg skal bruge mine hænder, siger Jeppe, der er lidt vemodig ved tanken om, at han skal forlade skolen i Brovst.

– Jeg kommer til at savne Derrik. Men vi har heldigvis aftalt at holde forbindelsen ved lige, siger Jeppe og sender sin mor et smil.

– Det er et mirakel, der er sket. Jeppe er blevet en helt anden dreng. Glad og smilende og med masser af selvtillid. Han har fået selvtilliden tilbage og en tro på, at han er god nok. Han får masser af ros af lærerne på skolen og har endelig fundet ud af, hvad han er god til, smiler Anette og ser stolt op på sin søn. ■

redaktionen@udeoghjemme.dk